

aínkárím

9/2018
176

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

Milí farníci,

zářijové číslo našeho časopisu je, myslím si, vždy docela očekáváno. Jednak je to tím, že jsme na začátku školního roku, který znamená nejen pro rodiny s dětmi či studenty, ale i pro život farnosti začátek pravidelných aktivit (náboženství, společenství, setkávání farníků i jiné) i událostí mimořádných (břimování, pouť do Svaté Země). Nedílnou součástí každého zářijového čísla je ale také ohlédnutí za prázdninami, za tím, co jsme společně prožili, ať už to byla farní cyklo dovolená, nebo pouť na Huslově.

Vždy, když se ohlížíme zpět na nějaké uplynulé období, a nemusí to být jen prázdniny nebo dovolená, můžeme toto ohlédnutí uchopit různým způsobem. Máme možnost zaměřit se na jednotlivé zážitky, ocenit možnost oddechu a odpočinku, objevit nabyté zkušenosti nebo také vnímat náročné situace, kdy se něco nepovedlo.

Naše rozpomínání na předchozí období nás má ovšem také vést k podstatné charakteristice křesťana, na kterou často zapomínáme, a tou je vděčnost. Někdy podléháme představě, že vděční Bohu máme být proto, abychom v životě vyvážili to, co je negativní, nemysleli si, že věci jsou jen špatné, nebo abychom se snad nějak utěšili v obtížné době. Ale pozor! Rozpomínání se na Boží dary a vděčnost za ně je podstatou našeho života, je uvědoměním si toho, že Bůh nás stále zahrnuje svými dary a milostmi, v nichž projevuje svou lásku.

Svatý Ignác z Loyoly tuto zkušenost nádherně vyjádřil těmito slovy: „*Dříve my se unavíme přijímáním Božích darů, než on se unaví jejich dáváním... Mezi největší zlo a hříchy, kterými je možné se provinít vůči našemu Stvořiteli a Pánu, jako také vůči všemu stvoření, které je povoláno k jeho božské a věčné slávě, je jednou z nejvíce opovržených věcí nevděk. Nevděk znamená selhání v rozpoznávání dobrodiní, milostí a darů, které jsme přijali. Je příčinou, počátkem a zdrojem všeho zla a hříchu. Naopak ocenění a vděčnost za přijatá dobrodiní a dary se těší velké lásce a obdivu na nebi i na zemi.*“

Vždy, když se tedy budeme cítit zahlceni úkoly, výzvami, problémy, vzpomeňme na Boží konání ve světě, ve farnosti, v našich rodinách, v nás samých. Vzpomeňme na to, jak nás zcela konkrétním způsobem v konkrétních situacích Bůh obdarovává svými dary, tak jak si to uvědomoval i sv. Pavel, když psal křesťanům do Kolos (Kol 3,15) tato povzbudivá slova: „*Ve vašem srdci ať vládne mír Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo. A BUĎTE VDĚČNI.*“

o. Václav

Blah. Antonín Schwartz

Narodil se 28. 2. 1852 v Baden poblíž Vídně. V 15 letech mu zemřel otec a další rok procházel krizí, kvůli které přerušil studium. Dostal se z ní s pomocí duchovního rádce o. F. Medisty. Vstoupil do řádu piatristů, kde začal v roce 1869 noviciát. Ve Vídni vstoupil do semináře. Záhy se však objevily projevy tuberkulózy, vykašlával krev a míval horečky. Tento stav znepokojoval představené. Spolužák mu v době největších potíží donesl škapulíř Srdce Ježíšova a dodal: „Jestli tě Srdce Ježíšovo potřebuje, tak se uzdravíš.“ Antonín uvěřil a stalo se. Založil pak spolek ctitelů Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a 8. 12. 1873 se zasvěcením se Neposkrvněné Panně přijal druhé jméno Maria. Kněžské svěcení přijal 25. 7. 1875 od kardinála Rauschera. Druhým místem jeho pastorače byla vídeňská nemocnice v Sechshaus u Milosrdných sester. Zde byl s. Magdalénou K. upozorněn na pastorační mezeru u mládeže, která po škole nastoupila do učení nebo továren. Cítil, že mladí lidé potřebují pomoc jak při problémech s pracovním uplatněním, tak duchovní posilu pro překonávání překážek a udržení křesťanského životního směru. Otec Antonín proto v r. 1882 založil „Katolické sdružení učňů pod ochranou sv. Josefa Kalasanského“ a sestry daly k dispozici potřebné prostory. Byly vytvořeny herny i knihovna a založen pěvecký sbor. Opět se objevily velké zdravotní potíže. Po dočasném uvolnění od práce v nemocnici se zdravotní stav zlepšil. O. Antonín Schwartz vymyslel pro mladé dělníky nové řeholní společenství. Dal mu název „Kongregace křesťanských dělníků sv. Josefa Kalasanského.“ Od preláta Kollera přijal s pěti bratry řeholní hábit. Všechny své svěřence provázal s otcovskou péčí v jejich dalším životě a bránil jejich práva. Základem všeho byla modlitba. Tu označoval za hnací sílu k úspěchu v každé činnosti a k ní také často povzbuzoval své dělníky a zvláště spolubratry. Byl jakýmsi „strážným andělem“ pracujících. U politiků se snažil, aby byli citlivější k problémům dělníků. Zasazoval se za jejich práva, zejména odborné vzdělání a nedělní volno. Podporoval i oprávněnou stávkou. Podílel se na zřizování internátů a zakládal sebevzdělávací kroužky. O. Antonín Schwartz měl hlavní podíl na vybudování prvního dělnického kostela ve Vídni, zahájil i provoz náboženské tiskárny a činnost mnoha katolických spolků. Horlivě se snažil o realizaci doporučené encykliky Rerum novarum od papeže Lva XIII. Obdržel také Zlatý kříž Rakouské republiky a kardinál Piffl ho nazval apoštolem dělníků. Zemřel 15. 9. 1929. Blahořečený byl 21. 6. 1998 papežem Janem Pavlem II.

MS

BROUMOV – FARNÍ CYKLODOVOLENÁ

Na konci července asi 70 nadšených lidiček převážně z naší farnosti si užívalo společné dovolené v okolí Broumova. Ubytování v nově zrekonstruovaném klášteře se ukázalo jako luxusní, stravování taktéž a příroda prostě nádherná.

Inu, my Ostraváci opravdu rozmazlení nejsme ☺. Obzvlášť skalní útvary nás okouzlovaly. Na kole jsme občas v kopcích úpěli, ale výhledy a následné sjezdy nás vždy bohatě odměnily. A v lesích spousty borůvek a ostružin.

Kluci tak nadšeně prožívali fotbalová večerní utkání, že to pro ně bylo zřejmě to nejatraktivnější, co zažili. Ještěže výsledek skončil remízou, neboť zmatení rodiče nevěděli, komu fandit, když proti sobě hráli bráchrové...

Bohu díky za všechny projevy přátelství, za nádherné počasí, za denní možnost mše svaté, za přírodu... a za rok zase nashledanou v Broumově!

Teta Fany

P.S. A Jirásek tam chodil do školy a měl z češtiny na vysvědčení čtyřku!!! Viděli jsme to na vlastní oči! Tím chci povzbudit školáky ☺...

TRADIČNÍ POUŤ NA HUSLOVĚ

V sobotu 21. 7. se uskutečnila již tradiční pouť na Huslově. Pout' začala křížovou cestou ke kapličce. Cesta od prvního zastavení ke kapličce je dlouhá 1 400 m, tudíž vzdálenost mezi každým zastavením je 100 m. Po příchodu ke kapličce začala mše svatá, kterou sloužili o. Vít'a a o. Václav s ministranty. Již trochu poprchávalo, ale největší průtrž nastala při proměňování. Po skončení mše se počasí uklidnilo a šlo se jako vždy na výborný guláš, znamenité koláčky a pivečko. Společnost nám dělal dámský folklórní sbor s lidovými písněmi a parta dobrovolných hasičů. Vše jsme zakončili Mariánskou pobožností a vydali se na cestu domů. Krásné prostředí s příjemnými lidmi a veselou atmosférou je vždy potěšením pro duši.

Tajda

A poznámka od táty: Na co se vždy na Huslově těším? Kromě všeho synkem vzpomenutého, mě vždy dostane ono místo, kde se jakoby propadnu v čase do období mého dětství. Staré dřevěnice se závanem věků, kde lidé prožívali svůj nelehký, ale laskavý každodenní život. Vůně čerstvého povětří mi připomene, kdy jako malý kluk jsem sedával na mezích a hodiny sledoval mraky s kroužícím dravcem, čilý ruch v trávě, poslouchal zvuky roztodivných ptáků prolnutý zpěvem dívek a hospodyň, které se v podvečer vracely z polí a luk, aby se ještě sešly ve stodole, kde při skromném jídle „poklábosily“ o každodenních starostech. Prostě všechny ty vůně, obrazy, zpěvy, úsměvy a vlídné rozhovory

mě vždy dostanou. Slinutím těchto mých trochu nostalgických vzpomínek s přítomností je naše společná česko-slovensko-horalská mše svatá. Neváhejte, a byť s možná tradiční lehkou nepřízní počasí, pojed'te příští rok s námi, třeba se také zasníte.

Vlastimil Urban

ze skautského deníku

„Nic nám neřekli, jen nám zavázali oči a odvedli do auta. Po asi hodině cesty nás vyložili na nějaké křižovatce uprostřed jakési vesnice – zrovna se stmívalo. Dostali jsme mapu, ale podle té to vypadalo, že máme ujít za noc, nevím, snad třicet kilometrů, a tomu jsme moc nevěřili. Po několika hodinách chození a plnění pár úkolů nám ale došlo, že to asi myslí vážně. Bylo to fakt drsné. Pak začala být ostatním trochu i zima a Cukr už nemohl, tak jsem se střídal s Prckem a nesli jsme mu batoh.

Pro některé se vraceli autem, ale já a ještě pár dalších jsme to chtěli dojít, že to hecnem. Už ani náš doprovod skoro nemohl! Tak to bylo náročné, normálně. Ale došli jsme to, mami. Sice asi hodinku po rozednění, a pak jsme spali skoro až do večera, ale došli jsme to. I vedoucí z toho bylo překvapení. Dobrý, co? A počkej, až ti řeknu, jak jsme přespávali na Svinci, mami, to se teprv budeš divit!”

- ➔ Chcete, aby i Vaše dítě přijíždělo z víkendů nadšené a plné takových zážitků?
- ➔ Aby vyrostlo v samostatného a zodpovědného člověka, který může jít příkladem ostatním?
- ➔ Aby se naučilo pohybovat v přírodě stejně dobře jako v moderním světě?
- ➔ Aby si našlo kamarády na celý život, kteří vyznávají stejné hodnoty, vycházející z křesťanství?

PAK HO PŘIVEĎTE K NÁM DO SKAUTU!

Naše 11. středisko Ostrava-Zábřeh je otevřené všem dětem od 6 do 99 let věku. První schůzky začínají příští týden a každý měsíc připravujeme minimálně jednu víkendovou akci. Pro více informací se nás nebojte kontaktovat na telefonu.

VLČATA (kluci 6 až 10 let):

Středa 16.15 – 17.45, kontakt: br. Peťa (Peťa Pražák) 732 929 856

SVĚTLUŠKY (holky 6 až 10 let):

Úterý 16.15 – 17.45, kontakt: se. Kača (Kača Kučová) 737 461 676

SKAUTI (kluci 11 až 15 let):

Úterý 16.15 – 17.45, kontakt: br. Medvěd (Jan Švihel) 776 305 418

SKAUTKY (holky 11 až 15 let):

Pondělí 16.15 – 17.20, kontakt: se. Pralinka (Tereza Pražáková) 732 861 909

Br. Piškot

TÁTOVA RUKA

„Tak pojď, dej sem ruku!“ Silná a velká tátova ruka pevně chytila tu mou malou a moje unavené dětské nožky po dlouhých kilometrech výletu se začaly kmitat pravidelněji a rychleji... Tátova ruka znamenala jistotu, že dojdeme do cíle a že vybere mé škobrtání. To mi mohly být tak čtyři roky.

Další vzpomínka slova postrádá. Sedím vedle táty na přednášce Vojty Kodeta O otcovství. Je mi něco přes dvacet. Po chvíli se na moje ruce složené v klíně položí tátova dlaň a silně mě stiskne. To gesto znamená: „Promiň, odpusť, že jsem nebyl otcem podle Božího srdce, odpusť mou tvrdost, kterou jsem tě zraňoval.“ A já stisk opětuji, vidím slzy lítosti a pokání, rozumím a ze srdce odpouštím... Od té chvíle přestávám mít z táty přehnaný respekt až strach a začínám ho něžně milovat. A objevuji Boha Otce.

„Tati, ten kufr má kolečka!“ „Pch, kolečka...“ pohrdavě vyfukuje můj velký táta a lehce bere kufr, s kterým se lopotím při vystupování z vlaku. To se opakuje rok co rok při mém příjezdu za rodiči na Šumavu.

„Tati, podej mi ruku, pomůžu ti!“ nabízím tátovi, ale on hrdě odmítá. „To zvládnou...“ Nezvládl. Vzápětí mě bodá u srdce a děsí pohled na zavravorání a pád. Místo silného a velkého táty se na břehu rybníka choulí křehká postava vyhublého starce v plavkách. Jaké ponížení! Musí pro něj být tak těžké přiznat si, že pomoc od své dcery potřebuje... Naštěstí se mu nic nestalo. Nemohl se po sezení v kajaku narovnat a tak měl k zemi blízko.

Další den jdeme na kajak znovu. Táta září, celý okřál, už nedoufal, že se na milovaném kajaku ještě někdy projede. A řeka nás vítá, telata na břehu zírají – inu jako telata, stromy a trsy ostružin se odrážejí v průzračné vodě a my zpíváme a chválíme Pána, nejde to jinak! ☺ Společně nastupování a vystupování zvládneme, táta už mou ruku pokorně přijímá a pevně se o ni opírá. Jak zvláštní pocit, jak zvláštně se běh života uzavírá...

Myslím na Boží dlaň, která mě celý můj život chrání, pevně mě drží a žehná mi a nepustí mě ani v největší turbulenci života.

„Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, držím tě za pravici, pravím ti: ,Neboj se, já jsem tvá pomoc.“ (Iz 41, 13)

A myslím na to, jak ten silný Bůh se stal křehkým a zranitelným, jak se rozhodl potřebovat lidskou pomoc, lidskou náruč Marie a ruku táty Josefa, jak potřeboval pomoci od Šimona s křížem a rouškou Veroniky si otřel zmučenou tvář. Jaká láska, jaká pokora...

A tak nabízím své prázdné a slabé ruce a své nedokonalé srdce: „Pane, použivej si mě! V mé rodině, v mé práci, jak chceš.“ *Teta Fany*

informace září/říjen

- 10. 9. **SCHŮZKA S RODIČI KVŮLI VÝUCE NÁBOŽENSTVÍ** po večerní mši sv. v kostele Sv. Ducha
- 11. 9. **SCHŮZKA S RODIČI KVŮLI VÝUCE NÁBOŽENSTVÍ** po večerní mši sv. v kostele Navštívení Panny Marie
- 16. 9. **NEDĚLE PODĚKOVÁNÍ ZA DARY ZEMĚ – DOŽÍNKY** (kdo můžete, přineste ovoce a zeleninu na výzdobu)
- 22. – 28. 9. **FARNÍ DOVOLENÁ DOLOMITY**
- 6. 10. v 10.00 **BIŘMOVÁNÍ** farní kostel Svatého Ducha
- 6. 10. v 17.00 **MODLITBA RŮŽENCE**, kaple u Lídlu, procesí v 18.00 **MŠE SV.** kostel Navštívení Panny Marie
- 20. 10. od 13.00 **BĚH PRO LUCASE** Více info a přihlášky na www.behpro.cz

KURZ SAMUEL

Řešíš co s životem? Ptáš se Boha a neslyšíš odpověď?

Přijď na Kurz Samuel, který je pro svobodné muže a ženy od 17 – 35 let. Jedná se o celoroční doprovázení na životní cestě jednotlivce a o pomoc při rozlišování životního povolání. To vše v měsíčních setkáních na různých místech naší diecéze.

Více informací na <http://kurzsamueldo.wz.cz/>

aínkarím – měsíčník římskokatolické farnosti Ostrava-Zábřeh, registrován na MKČR č. E13947. Vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Zábřeh, U zámku 6, IČO 45210446, tel.: 599 097 086. | Příspěvky zasílejte na: aínkarím@centrum.cz | Internet: www.farnostoz.cz | Vedoucí redaktor: o. V. Řehulka Redakční rada: o. J. M. Kotrba, o. V. Tomiczek, M. Staňková, F. Böhmová, L. Štulová Grafická úprava a sazba: A. Kuchařová | Číslo 176 dáno do tisku 7. září 2018

rozhovor

S otcem Jiřím

MOHL BYS NÁM NĚCO ŘÍCT O SVÉ RODINĚ A CESTĚ KE KNĚŽSTVÍ?

Narodil jsem se v Opavě a dětství a mládí jsem prožil v Hlučíně. Pocházím z rodiny, která byla věřící takovým tím tradičním způsobem – sváteční bohoslužby, křest, svatba a pohřeb v kostele

a to stačí. O nějaké živé víře asi nemohla být řeč. Můj první kontakt s ‚kostelem‘ byl skrze moji praradnu, která byt kdysi zapálená členka KSČ, začala po revoluci chodit do kostela a brávala s sebou také nás dva – mě a mého bratrance. Postupem času jsem začal ministrovat a služba u oltáře a příklad tehdejšího pana faráře mě nadchnul natolik, že

jsem se rozhodl být také knězem. Jako malý ministrant jsem si u prarodičů na půdě nejdříve na kněze hrál – sloužil jsem mše svaté, dělal různé pobožnosti, ale postupem času začaly tyto hry dostávat vážnější a vážnější ráz a já se rozhodl pro vstup do kněžského semináře. Po maturitě na hlučínském gymnáziu jsem se přihlásil panu biskupovi a mé cesty k vysněnému povolání svěřil Pánu Bohu. Studia a formaci jsem zdárně ukončil v roce 2011, kdy jsem byl vysvěcen na jáhna a byl ustanoven ke službě ve farnosti Karviná, a v roce 2012 jsem přijal kněžské svěcení a byl poslán do farnosti Jablunkov. Po 4 letech pestré kaplanské služby jsem potřeboval trochu načerpat a tak jsem prázdniny strávil v klášteře trapistů v Novém Dvoře. Další působiště byla Ostrava-Svinov, pak Rýmařov a nyní opět ostravský region.

CO TĚ NA KNĚŽSKÉ PRAXI NEJVÍC TĚŠÍ A CO JE PRO TEBE NEJTĚŽŠÍ?

Na kněžském povolání mě nejvíce těší, že mohu druhým lidem rozdávat radost – radost z odpuštění, radost ze setkání s Kristem. To je k nezaplacení. A těžkosti... asi když se člověk setká s nezájmem. To je pak člověku spíše smutno.

JAK RELAXUJEŠ? CO TĚ BAVÍ?

Jsem typ člověka, který relaxuje tím způsobem, že prostě vypne. A to doslova. Když chci odpočívat, vypínám všechny informační kanály a věnuji se sám sobě.

Mám rád přírodu a ticho, šumění moře a zpěv cvrčků.

Na druhou stranu musím přiznat, že mi dělá radost společnost dobrých lidí. Občas sednu na kolo a jedu jen tak za nosem. Baví mě cestování a mým snem je poznat trochu více britské ostrovy.

V ČEM JE NAŠE FARNOST JINÁ NEŽ TVÁ PŘEDEŠLÁ?

Myslím, že je ještě brzy na nějaké hodnocení, ale tak nějak vnímám, že zábřežská farnost je společenství duchovně velmi bohaté a pestré. Farnosti v pohraničí jsou většinou takové jednotvárné a svým způsobem tradiční. Každá farnost má svoje kouzlo a všude, kde jsem byl, byl jsem rád a šťastný, že jsem knězem.

DĚKUJEME A PŘEJEME, AŽ JSI I V NAŠÍ FARNOSTI ŠŤASTNÝM KNĚZEM A BŮH TI TU ŽEHNÁ.

F.B.